No. 118.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 1 October.

INGEZONDEN STUKKEN.

Boekbeschouwing.

NOG EENIGE DRINGENDE WOORDEN, *tot redding van den bedreigden, [illegible] welvaart van Nederland. Brief van den heer* LOUIS DRUCKER, *aan een lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal.*

In dezen brief, volgt de heer LOUIS DRUCKER het voorbeeld van stoute kinderen, die, wanneer zij hunnen zin niet kunnen krijgen, eerst beginnen te grimmen en weldra erbarmelijk [illegible] huilen of te schreeuwen.

Na de gewigtige nederlaag, door het besluit der Tweede Kamer, met opzigt tot zijne meeningen, omtrent de conversie der uitgestelde schuld, geleden, — besluit, dat met eene veel grootere meerderheid van stemmen genomen werd, dan wij, bij gewigtige zaken, sedert lang gewoon waren, — wil nu de schrijver nog eene poging bij de *Eerste Kamer* doen, om zijne inzigten te doen zegevieren.

Geschiedde dit nu op eene gepaste en bescheidene wijze, niemand kon het den schrijver euvel duiden, dat hij, tot het laatste oogenblik toe, den strijd volhield, en poogde aan zijne begrippen de overwinning te verschaffen. Doch hij trekt nu te veld met drift, hartstogt, wrevel en boosheid, en dit reeds op zichzelve moet eenen slechten dunk doen opvatten, omtrent de deugdelijkheid zijner zaak en zijner argumenten.

Hierbij komt, dat, sedert wij onze beoordeeling schreven, zijner *staatkundig-financiele beschouwingen*, de heer DRUCKER in het openbaar heeft te kennen gegeven, aanzienlijk houder van kansbiljetten en uitgestelde schuld te zijn, uit hetwelk hem onvermijdelijk het aanzien moet doen erlangen, van in deze zaak niet met volkomene onpartijdigheid te kunnen oordeelen, maar daarbij ook door beweegredenen van eigenbelang te worden bestuurd of gedreven. Want, al is het ook al waar, dat de heer DRUCKER bij het plan des Ministers nog voordeel behalen zal, zeker is het, dat dit voordeel veel aanmerkelijker zou zijn geweest, ware het plan van den schrijver zelven doorgegaan. Den *schyn* heeft de heer DRUCKER thans zeker in zijn nadeel, en dit had hem behoedzamer en bescheidener moeten maken, bij het schrijven van deze nieuwe brochure.

De volgende zinsnede bevat eene onwaarheid, en tevens een bewijs van verregaande ingenomenheid van den schrijver met zijne eigene denkbeelden. Hij zegt, bladz. 3: « Alleen heeft men de door mij en anderen voorgestelde « billijke voorwaarden, *waarvan de regtmatigheid tot heden « nergens werd in twyfel getrokken*, door ONREGTVAARDIGE « en ONDOELMATIGE *bepalingen vervangen.*"

In de *Vlissingsche Courant* van 15. dezer, de 1e bladz. de 3e kolom v. o., kan de heer DRUCKER de volgende woorden lezen: « maar er zou ONREGT ten laste van het « *algemeen* geschieden, wanneer men aan de houders van « kansbiljetten en uitgestelde schuld zooveel grootere voor« deelen toekende, dan waarop zij *regtens* kunnen aan« spraak maken." En deze woorden zagen op de grootere voordeelen, die de heer DRUCKER voor de genoemde houders vorderde, en waarvan zoo even te voren was gewag gemaakt.

De regtmatigheid der voorwaarden van den heer DRUCKER werd dus niet maar *betwyfeld*, maar voluit en in het openbaar *ontkend*; en het bewijs liet men daarbij niet achterwege. De heer DRUCKER, die de *Vlissingsche Courant* wel de eer wil aandoen, haar exemplaren zijner brochures toe te zenden, zal het waarschijnlijk ook niet beneden zich achten, te lezen, wat die Courant van die brochures zegt; en het lijdt geenen twijfel, dat die heer zulks heeft *kunnen* lezen, nog vóór de aanneming van het ontwerp door de Tweede Kamer, en dus ook vóór hij dezen brief aan een lid der Eerste Kamer schreef.

Deed hij dit niet, dan is het natuurlijk, dat hij in dezen brief, hetgeen door de *Vlissingsche Courant* tegen zijne stellingen is aangevoerd, met stilzwijgen voorbijgaat.

Tot narigt dient, dat ZEd. dat aangevoerde lezen kan in de *Vlissingsche Courant* van den 6n, den 13n en 15n dezer maand Nis. 107, 110 en 111.

Wat overigens de benamingen betreft, aan de bepalingen van het ontwerp gegeven, van *onregtvaardig, ondoelmatig, onstaatkundig, heilloos, wreed, roekeloos*, JA VERFOEIJELIJK, en door de Tweede Kamer in *onbegrypelyke verblinding* aangenomen, — wij houden het er voor, dat men, bij het gebeurde en geschrevene, eene zeldzame mate van ingenomenheid met eigene begrippen hebben moet, om de opinien van anderen met zóó weinig bescheidenheid te behandelen.

Het moet den heer DRUCKER eene groote genoegdoening gegeven hebben, zijne stellingen door den geachten Hoogleeraar in het Staatsregt, THORBECKE, te zien beaamd, en door Z. H. Gel. te zien beweerd, dat de betrekkingen van den Staat met zijne schuldeischers behoorden tot het burgerlijke, geenszins tot het Staats-regt.

Wij willen dit niet tegenspreken, van zóódanige schuldeischers, welke *vrywillig* tot een contract zijn toegetreden, en jegens welken de Staat zich, om die toetreding te verwerven, bepaaldelijk tot de nakoming van deze en die voorwaarden heeft verbonden. Maar dit was bij de wet van 1814, gelijk herhaaldelijk door ons, is aangetoond en bewezen, geenszins het geval. Hier vond geene vrijwillige toetreding door de schuldeischers plaats. Hier GEBOOD de Staat de conversie, en de storting in contanten, gelijk hij eene belasting op den grondeigendom had kunnen bevelen, tot redding van het vaderland. Wie niet gehoorzaamde, zou deswege de straf ondergaan, bij art. 20 der gezegde wet vastgesteld. Maar, en ook dit hebben wij betoogd, (*Vliss. Cour.* 13 Sept. 1e. bladz. 3e. kolom,) al ware de toetreding *vrywillig* geweest; al hadde er een bilateraal contract bestaan; al moesten de betrekkingen der houders naar het burgerlijke regt worden geregeld en beoordeeld, (des neen), DAN NOG gaf de wet van 1814 den Staat het regt, om te handelen, zoo als door denzelven bij het plan geschiedt; omdat, behalve eene amortisatie door *inkoop* en *uitloting*, ook eene bij VERNIETIGING der uitgestelde schuld was voorbehouden.

« Maar," zegt men, « zoo de maatregel al niet *onwet« tig* is, dan is hij ten minsten *onbillyk, onregtvaardig.*" Ook het tegendeel hiervan hebben wij aangetoond, op grond, dat de Staat hier eenen grondslag heeft behouden, waarop hij gewoon was te bouwen, ook dan wanneer hij-zelf *te ontvangen* had, ook daar, waar het de *algemeene* belangen der natie gold, — *den beursprys namelyk*, voor de berekening van het regt van successie, — en tegen welken grondslag men, in *dat* geval, geenszins reclameerde, maar door een voortdurend, stilzwijgend berusten, er zijne goedkeuring aan hechtte.

Dat de Staat juist *nu* tot den maatregel kwam, nu de uitgestelde schuld en kansbiljetten zoo laag in prijs staan, hieraan deed hij zeer wijs, en ook de heer DRUCKER heeft meermalen het tegenwoordige oogenblik, als voor de conversie ten hoogste geschikt, voorgesteld.

Maar er pleit nog meer voor de uitvoering van denzelven, in het *tegenwoordige* tijdsgewricht.

Tien jaren lang, had de natie reikhalzend uitgezien naar vermindering van lasten, en toen zij meende dezelve te zien opdagen, — moest zij nog meer worden bezwaard. Eene nieuwe regering trad op, onder den invloed van schier onoverkomelijke verwikkelingen, bijzonder in het financiele; ons nationaal crediet daalde aanmerkelijk, en reeds bij velen bestond de vrees voor een bankroet. In onze geldelijke toekomst zag men, als in eenen stik-donkeren nacht, die nog gedurende een tweetal eeuwen zwaar op ons en de volgende geslachten zou blijven nederhangen, aleer men eenen verblijdenden zonnestraal mogt te gemoet zien.

Het was vooral dat lange, donkere uitzigt, dat men moest wegnemen, wilde men hoop in onze toekomst doen scheppen, wilde men het vertrouwen op onze geldmiddelen, op onze krachten, herstellen, wilde men aan de overige schuldhouders van den Staat, aan hen die *vrywillig* hunne bezittingen aan denzelven hadden toevertrouwd, en jegens welken de Staat zich uitdrukkelijk verbonden had, die voordeelen bezorgen, welke uit de goede orde en het gunstige uitzigt der financien van den Staat voor *hen* onvermijdelijk moeten geboren worden.

Maar dit zóó te doen, dat nog gedurende 85 jaren een buitengewone last van $3\frac{1}{4}$ millioen op de natie drukken moest, zoo als de heer DRUCKER had voorgesteld, dit kon wel niet geschikt zijn, om dat vertrouwen, dat gunstiger uitzigt te doen ontstaan.

Er was dus *noodzaak*, om iets meer, iets beters, iets doeltreffender tot stand te brengen, dan de heer DRUCKER had voorgesteld, om het ons dreigende kwaad weg te nemen, om onze toekomst te verhelderen.

En naardien deze noodzaak bestond, naardien het vermogen der natie niet toeliet *schitterende* voorstellen aan de schuldhouders te doen, zoo als de heer DRUCKER die begeerde, moest men zich wel bepalen tot hetgeen men deed; gedachtig dat, indien sommigen ook al naar hunne eigene meening niet genoeg bevoordeeld werden, er ook een staatsregt van zelfbehoud bestaat, hetwelk over zoodanige meeningen moet doen henen stappen; een regt voor een later geslacht, om de dwalingen van een vroeger te herstellen, regt hetwelk ook de beroemde Hoogleeraar SAY blijkt te willen erkennen (*) wanneer hij zegt:

« *Les représentans futurs d'une nation reprocheront peut« être à leurs prédécesseurs de ne l'avoir pas bien repré« sentée. Combien d'emprunts ne pourront-ils pas imputer « à des votes corrompus, à une fausse politique, à un or« gueil mal entendu, à des systèmes surannés?* ENFIN NOS « NEVEUX PEUVENT SE TROUVER DANS DES CIRCONSTANCES « FACHEUSES, ET NE PRENDRE CONSEIL QUE DE LEUR EM« BARRAS ET DE LEUR POUVOIR."

Onze financiele toestand, de lasten, die men nog op dit oogenblik verpligt is op de natie te leggen, en waaronder zij, zonder afdoende maatregelen, nog gedurende eene onafzienbare rei van jaren zal moeten gebukt gaan, kunnen door den Heer DRUCKER zelven wel niet anders genoemd worden dan bedroevend, (*facheuses*). Maar hij wil maar niet erkennen, dat het ook verlegenheid is, die ons dringt; hij wil nog, dat wij zullen *schitteren*, om ons te redden; dat wij het volk nog *langdurig* zullen blijven belasten, ten behoeve van bezitters eener soort van schuld, van welke zij de renten niet dadelijk voor hun bestaan behoeven noch verlangen, hetgeen zij door die schuld te houden, duidelijk getoond hebben.

De Heer D. wil, als doel, het crediet bevorderen, en als middel de schuldhouders weder bevoordeelen, door aan hunne stukken eene veel hoogere waarde toe te kennen, dan zij werkelijk bij den tegenwoordigen toestand des lands bezitten, en — door natie gedrukt te laten; de Minister wil hetzelfde einde, doch als middel wil hij het uitzigt openen, om de natie te kunnen verligten. Ziedaar het eenige verschil!

Onbeleefd, ja beleedigend is de Heer D., wanneer hij in zijnen brief zegt, bladz. 5: « doch al konden eenige « Advocaten, (die misschien ook voor de zwaarste misda« digers termen van verontschuldiging zouden vinden) ge« vonden worden, welke zich niet schamen, hunnen « naam tot ondersteuning van zulk voorstel te leenen, wat « beteekent hunne zwakke stem tegen de krachtige en « alom geëerbiedigde uitspraak der eerste staatsregtsleer« aars van Europa."

Zijn dan *regtskundigen*, zoo als de Minister zijne adviseurs genoemd had, bepaaldelijk *advocaten*; en zoo ja, verdient dan nog deze orde den blaam of de verdenking, dat hare leden ook voor de zwaarste misdadigers termen van verontschuldiging zouden vinden, want het woordje *misschien* is hier maar welstaanshalven bijgeplakt.

En toegestemd, dat hier alleen *Staatsregtsleeraren* kunnen beslissen, (hetgeen niet het geval zijn zou, behoorde de regtsvraag, volgens des schrijvers meening, tot *het burgerlyke regt*,) dan vragen wij nog, of de *algemeene* uitspraken dier staatsregtsleeraren bepaaldelijk kunnen worden toegepast op het *exceptionele* geval, in hetwelk de houders van Uitgestelde Schuld zich naar aanleiding der wet van 1814 ten aanzien van den Staat geplaatst vinden?

Of is alles wat van den eenen schuldeischer waar is, ook waar ten aanzien van den anderen? Kunnen de voorwaarden, welke jegens beiden behooren te worden in acht genomen, niet hemelsbreed verschillen? Kan men geene verbintenis jegens den eenen aangaan, van welke men zich jegens den anderen onthoudt? enz. enz.

De heer THORBECKE zelf assimileert de regten der hou-

(*) Traité d'Economie Politique, Tom III pag. 154.

ders van Uitgestelde Schuld aan die der schuldhouders *in het algemeen*, doch dringt niet door tot de specialiteiten, welke in de wet van 1814, met opzigt tot de eerstgenoemde voorkomen, en die geenszins op dezelfde lijn zijn te plaatsen met de gewone contracten, tot daarstelling van schuld, bij middel van negociatien.

Doch hoe het zij, — wij vernemen zoo even, dat ook de Eerste Kamer in voordeel van het ontwerp des heeren ROCHUSSEN heeft beslist, en dus ook deze laatste poging van den heer D. heeft schipbreuk geleden.

Zal hij nu, desongeacht, voortgaan de Regering, zijn Vaderland, Nederland, van kwade trouw, van « verfoei- « jelijke" maatregelen ten aanzien der schuldhouders te betichten, en, aan zijne hartstogten botvierende, het vertrouwen der schuldeischers zooveel mogelijk te ondermijnen en het nationaal crediet te bederven?

Dan zal hij de verwenschingen verdienen van tijdgenoot en nakomeling, die hij nu (bladz. 15) voorspeld heeft aan het « heillooze oogenblik," waarop de « heillooze" plannen ontworpen zijn, en waarop de Kamers, « in on- « begrijpelijke verblinding, hare toestemming daartoe heb- « ben verleend."

De vriend, die ons de aanneming door de Eerste Kamer der conversie-wet zoo even kwam berigten, berigtte ons gelijktijdig de verwerping der wet op de algemeene Rekenkamer; en het was ons, als ging er nu een helder licht voor ons op, en als zagen wij de toekomst van ons dierbare vaderland verzekerd en gered. Moge nu de regering niet halsstarrig vasthouden aan hare eenmaal opgevatte denkbeelden! Moge de heer BAUD, inzonderheid, tot mildere beginselen neigen, omtrent de regten, welke Nederland verlangen mag, ten aanzien der Contrôle over de financien der overzeesche bezittingen, (zijn eigendom,) uit te oefenen! En moge de Tweede Kamer, op het voetspoor der Eerste, krachtig en gemeenschappelijk werken, om ons eenen hechten grondslag te verschaffen voor het rigtige beheer onzer financien in het toekomende!

Het kan de Regering, het kan den minister ROCHUSSEN, bij eenig ernstig onderzoek, niet moeijelijk vallen te vernemen, welke verbeteringen de meerderheid zoowel der Tweede als der Eerste Kamer nog in de wet zouden wenschen te zien gebragt, en alzoo een nieuw ontwerp voor te dragen, hetwelk men vooraf verzekerd zijn kon, de goedkeuring van die beide Kamers te zullen wegdragen.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 28 September. Men meldt uit Aken dd. 24 September: Onze Courant behelst de volgende melding van een bij Bardenberg gebeurd ongeluk: „ Heden morgen vroeg is hier de bedroevende tijding ontvangen, dat in eene der kolengroeven van het Wurmrivier der zoogenaamde Ath, bij Bardenberg, ten gevolge van het door explosie veroorzaakte instorten eens mijngangs, als ook door het indringen van het water, eene verstopping gebeurd is. Van de in de groef aan het werk zijnde kolengravers, zijn er naar men zegt elf, meerendeels huisvaders, het offer van dit schrikkelijke ongeluk geworden. Andere zijn gekwetst geworden. Tot nog toe heeft men niet tot het tooneel van dit droevige voorval kunnen doordringen. In vreeselijke ongerustheid wacht men de andere bijzonderheden."

— Men meldt uit Darmstadt dd. 20 September: In den bevrijdingsoorlog verdween van hier een jongen van 12 jaren, van wien men tot heden niets hoorde en die dus ook geheel vergeten was. Voor eenige dagen kwam hier een met twee paarden bespannen rijtuig aan, en aan het logement *de Zwaan* stapte een Russisch officier met zijne vrouw af. Deze was de voor vele jaren verdwenen jongen en zijne terugkomst was voor zijne familiebetrekkingen en makkers eene aangename verrassing. Behalve in den bevrijdingsoorlog tegen de Franschen, heeft hij in 1828 en 1829 de veldtogten tegen de Turken mede gemaakt, als ook den Russischen Poolschen oorlog. Van beide draagt hij militaire decoratien.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 27. September. De inwoners van de eilanden Nicobar, in Oost-Indië, bij de straat Malaka, hebben zich aan moord schuldig gemaakt. In de baai van Hoho lag het fransche vaartuig le Pilote, hetwelk met de inlanders handel dreef. Onverwachts hebben deze 21 man van het scheepsvolk vermoord; 10 zijn met een sloep ontvlugt.

— Te Havre zijn een 100 tal landverhuizers aangekomen die in Brazilië, en wel te St. Catharine, 50 uren van Rio Janeiro, eene kolonie zullen stichten, en eerlang door 2000 andere personen gevolgd worden.

— De hertog *van Bordeaux* de stugheid gehad hebbende van, in weerwil der beleefde uitnoodigingen van vele onzer bladen, niet te willen sterven, zoo nemen zij hunne toevlugt om terug te keeren tot hunne vertoogen, dat hij, naar alle regels der chirurgy, voor het minst verpligt is, zijn leven lang kreupel te blijven; maar evenmin als in het sterven, willen de regtstreeksche berigten uit Biberich, die thans tot den 17n loopen, ook hierin toegeven.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 27. September. Ten gevolge van het verleende eervol ontslag aan den baron *Verstolk van Soelen*, als minister van Buitenlandsche Zaken, en de weigering van den baron *van Zuylen van Nyevelt*, om zich tijdelijk met de portefeuille van dat Departement te belasten, is, naar men verneemt, die portefeuille aan onderscheidene staatslieden aangeboden; tot dusverre schijnt geen derzelve geneigdheid te betoonen, die taak op zich te nemen, ten zij er aan eenige, door hen op den voorgrond geplaatste wenschen, voldaan worde. — Er zijn vele geruchten in omloop van de aanstaande aftreding van eenige ministers.

— De Eerste Kamer der Staten-Generaal, heeft heden eene zeer belangrijke zitting gehouden, welke van des morgens elf tot des namiddags half vier ure geduurd heeft en die door Hunne Exc. de Ministers van Financien en van Marine en Kolonien is bijgewoont. De uitslag der langdurige beraadslagingen is geweest, dat de Kamer *heeft aangenomen*: 1°. het ontwerp van wet tot vervroegden overgang van de uitgestelde in werkelijk rentegevende schuld; en 2°. dat omtrent de aflossing en intrekking van schuld over 1841. Daarentegen heeft de Kamer, naar men verneemt, met eene meerderheid van 14 tegen 8 stemmen, *verworpen* het ontwerp van wet, houdende instructie voor de Algemeene Rekenkamer, zoodat Z. M. eerbiedig zal worden verzocht, dat ontwerp in nadere overweging te nemen.

— Op hun daartoe gedaan verzoek, heeft Z. M. aan onderscheiden inwoners van de gemeenten Ruimerwold en Koekange, provincie Drenthe, vergund om eene christelijke afgescheiden gemeente aldaar op te rigten, en om hunne godsdienst uit te oefenen in een gebouw, te stichten op een daartoe aangekocht stuk lands te Weerwille, gemeente Ruinerwold.

MENGELINGEN.

De 25. Augustus.

Dag van vreugde! dag van blijdschap!
die ons stof tot jublen biedt,
'k Span voor u mijn lier de snaren,
'k zing voor u mijn hartelied.
O! ik voel mij d'aders zwellen
en mijn' overstelpte borst
Moet in dichtmaat zich ontlasten
voor DE RUYTER! voor mijn Vorst!

Dag der dagen, 't harte jubelt!
dubbel feest in Vlissings wal!
RUYTERS naam zweeft op de lippen,
bij 't ORANJE vreugdgeschal.
WILLEM wil aan d'aarde toonen,
dat Hij heldendeugd waardeert:
Daar Hij met zijn' dierb're Telgen
's RUYTERS nagedacht'nis eert.

Dag, dien 'k nimmer zal vergeten,
aan het Neêrlandsch hart zoo waard,
Doe uwe vreugd-kanon-gedonder
hooren aan de luistrend' aard;
Jubel, juich van ed'le vreugde,
Vlissingen! wat grootheid heeft
Moet verbleeken voor den luister,
die DE RUYTERS feest omzweeft.

Ja, de volken moeten 't hooren,
d'aard weêrkaatse 't vreugdelied,
Alles moet DE RUYTER eeren,
grooter held had d'aarde niet.
Hij, als Zeeheld onverwinlijk,
was als mensch niet minder groot;
Christen in het bloedigst strijden;
held en Christen tot den dood.

Uit den laagsten stand geklommen
op den trap der hoogste eer,
Bleef hij ned'rig, braaf en edel,
en erkende God als Heer.
Werd hij om zijn' moed geprezen,
dan was dit zijn' schoone taal:
'k Had mij beter kunnen kwijten,
God gaf ons de zegepraal.

Het gebed was hem ten toevlugt;
bij het waren van den dood
Zocht hij, en Hij vond ook telkens
Neêrlands God als bondgenoot.
Kniel voor zooveel braafheid neder,
dank der vad'ren God en Heer,
Hij schonk Nederland een RUYTER!
Neêrlands grootheid! Neêrlands eer!

Ja, schim, die ons omzweeft, Gij wordt thans regt gedaan,
Gij leefdet in ons hart, in onz' historieblaân;
Maar 't was ons niet genoog, neen, d'aarde moet het weten,
Dat Vlissings burgerij haar' held niet heeft vergeten.
Het standbeeld u ter eer, aan uwen roem gewijd,
Verkond' van pool tot pool, hoe waard g' Uw nazaat zijt;
Hoe waard -- neen -- geene zuil, geeft U naar waarde eer,
Het dankbaar Neêrlands hart gevoelt oneindig meer.
Gij leeft in aller borst, ons hart zal U vereeren,
Tot dat de hand des doods tot stof ons weêr doe keeren;
Uw roem, Uw heldenroem zal door geen' tijd vergaan,
Zoo lang een Neêrlandsch hart op aard' zal blijven slaan.

Hij komt! Hij komt! de Koning leev'!
Dat zich de vreugd vermeere.
Hij komt! dat 't hart van blijdschap beev'!
Hij komt! tot RUYTERS eere.
Hij komt! de held van Quatre bras,
Om Chathams held te kroonen,
Hij, die eens Neêrlands Redder was
Komt Neêrlands Redder loonen.

Hij komt! bij vrolijk vreugdgeschal,
Hij komt! de dierb're Koning.
't Is gulle blijdschap overal.
't Is feest in ied're woning.
Hij komt! de held aan ons zoo waard,
Die eens zijn bloed zag vloeijen
Voor ons geluk, en met zijn zwaard
De vrijheid ons deed groeijen.

Hij komt! -- Hij treed met Christenzin
Verzelt van zijne Zonen,
En van zijn volk, Gods tempel in
Om Hem zijn dank te toonen,
Die Nederland een RUYTER schonk,
En door Hem 't zegepralen,
Die in zijn hart de heldenvonk
Uit d'Hemel neêr deed dalen.

O! tijdstip onafschatsbaar schoon!
Zielroerend! hartetreffend!
Aanschouw den held, ORANJES Zoon!
Zijn hart tot God verheffend,
Hij dankt der Vad'ren God en Heer
Voor RUYTERS heldendaden.
ORANJE bidt! -- de held knielt neêr.
Met eere overladen.

Kniel volk van Neêrland! kniel met Hem,
En dank en breng uw hulde
Dien God, die op Zijn wenk en stem
Uw grond met helden vulde.
Ja, volk van Neêrland! dank uw Heer;
Want in uw heldenscharen,
Kunt Gij bij 's RUYTERS heldeneer
ORANJES grootheid paren.

Muzijk en zangkunst! looft den held!
Vereenigt uwe klanken!
En daar gij 's RUYTERS grootheid meldt,
Leert daar ORANJE danken.
Smelt -- mengt hun beider lof in een,
In streelende accoorden;
Uw lof, hoe groot, is nog te kleen
In zang -- muzijk -- of woorden.

Looft RUYTERS! Looft ORANJES eer!
En doet uw vrolijk zingen
Van deze aard' tot hooger sfeer,
Door lucht en wolken dringen.
Zingt! -- Zingt! op hoogverheven toon,
Uw zingen hooren d'Eng'len.
Zij vlechten RUYTERS eerekroon,
Die z'aan ORANJE streng'len.

Zingt, 't is de eer van Nederland,
DE RUYTER -- onze Koning,
Zij beiden redden 't vaderland
Door heldenmoed betooning,
ORANJE geeft DE RUYTER eer.
Hij vlecht hem eerlauwrieren,
En Neêrland zal ORANJE weêr
Met d'heldenkroon versieren.

Sta -- verduur den stroom der eeuwen.
Sta -- tot Vlissings eeuw'ge roem.
Sta -- tot eer der dappre Zeeuwen
Standbeeld van der heldenbloem.
Bij het plegtige ontblooten
Zag ORANJE op u neêr,
En Hij wees zijn heldenloten
Op den roem, de heldeneer.

Sta daar -- aan den mond der Schelde,
Dwing der vreemden eerbied af;
Sta daar, -- en uw nazaat melde
Welk een' held God Neêrland gaf.
Laten volken helden roemen!
Troisch zijn op hun' krijgstropheên;
Neêrland mag een RUYTER noemen,
RUYTERS had de aard maar één.

NIEUWLAND, Aug. 1841. M. VAN VELSEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30 September. Sedert den 28 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Louise, G. Aspling, New-York, katoen en rijst.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.